

FREDSTRAKTAT OG OASEPLAN

De seneste ugers blodige og rædselsvækkende optrapning af konflikten i Mellemøsten har stillet os overfor et afgørende politisk valg: Enten skaber vi grundlaget for en varig fred mellem Israel og en ny stat ved navn Palæstina, eller også må vi alle bære konsekvenserne af en konflikt, der med garanti vil sprede sig til hele regionen, og i sidste ende kaste verden ud i et »sammenstød mellem civilisationer«.

Lige her og nu kan hadet og fortvivlelsen på begge sider synes så stor og uovervindelig, at en fred fremstår som et uopnåeligt politisk fatamorgana. Men en sådan indstilling er uacceptabel, for ingen af os kan leve med alternativet.

Fra 1618 til 1648 var det meste af Europa én stor blodig slagmark i en tilsyneladende uløselig og uendelig politisk og religiøs strid. Men den 24. oktober 1648 blev Den vestfalske Fred underskrevet i den tyske by Münster. Hadet blev lagt til side, og de moderne europæiske nationalstater så dagens lys. I fredstraktatens artikel II lover de ellers så uforsonlige stridsparter hinanden: »At de ikke skal begå handlinger eller tillade, at der bliver begået handlinger, der øver uret imod eller skader andre overhovedet; men at alt, der har passeret på den ene og den anden side både før og under krigen i ord, skrift og afskyelige handlinger, i form af vold, fjendtligheder, skader og omkostninger, der blev begået uden hensyn til personer eller ting, helt og aldeles skal ophæves på en sådan måde, at alt, der måtte kunne afkræves eller blive gjort krav på af siderne mod hverandre, skal begraves i evig glemsel«.

Palæstinenserne og israelerne må hurtigst muligt tage et lignende skridt. Efterfølgende og uden forsinkelse må et storstilet økonomisk genopbygningsprojekt sættes i værk. Det er en ufravigelig forudsætning for de to folks fredelige sameksistens. Og en sådan plan ligger allerede klar på tegnebordet. Den hedder »Oaseplanen« og blev udarbejdet af den amerikanske økonom Lyndon LaRouche tilbage i 1995. Den tog udgangspunkt i de mange infrastrukturprojekter, der blev skitseret i Oslo-aftalernes appendiks III.

Grundstenen i LaRouches plan er en fuld udnyttelse af Israels imponerende højteknologiske formåen til en udvikling af hele regionen. Grundlæggende infrastruktur som veje, jernbaner, havne og elektricitetsværker skal opbygges. Men i Mellemøsten hedder det altoverskyggende problem: Vand, vand og atter vand. De utilstrækkelige grundvandsressourcer gør afsaltning til en nødvendighed. Men afsaltning kræver masser af energi. Her kan Israels højteknologi træde i fredens tjeneste. Oaseplanens hovedprojekt er atomkraftsbaserede afsaltningsanlæg til hele regionen. Men husk: Verdensbanken skal holdes langt væk. Med sin antiteknologiske fanatisme var det Verdensbanken, der begik det første mord på fredsprocessen ved bevidst at sabotere Oslo-aftalernes økonomiske visioner. Det må ikke ske igen.

OLIE, KRIG OG ØKONOMI

Siden terrorangrebene i **New York** og **Washington** den **11. september** sidste år er den globale politiske og strategiske situation blevet stadig mere kompliceret. Den USA-ledede militære intervention imod **Taliban-styret** i **Afghanistan** bragte kun kortvarigt fodslag mellem **Europa** og **USA**. Siden er uenigheden om næste fase i »krigen mod terror« vokset støt, og trods utallige politiske kontakter og diskussioner er der langt fra samhørighed i holdningerne til et fremtidigt angreb på **Irak**. Krigen i **Mellemøsten** har yderligere uddybet kløften ned gennem **Atlantehavet**, hvor Europa ikke har delt USA's langmodighed med **Israels** brutale militære fremfærd på Vestbredden.

Men nu truer yderligere et aspekt med at gøre den strategiske og politiske situation endnu mere uoverskuelig og uforudsigelig: Udbruddet af en alvorlig global økonomisk krise.

Den **26. april** offentliggjorde det amerikanske handelsministerium sit »overslag« over væksten i det amerikanske bruttonationalprodukt, **BNP**, for første kvartal **2002**. Gennem kreative, statistiske manipulationer blev den, omregnet over hele året, til **5,8%**. En god nyhed, der i sig selv burde have startet en fest på de amerikanske aktiemarkeder. Det gjorde den bare ikke. Aktiekurserne fortsatte de seneste ugers glidende fald, og det samme gjorde vekselkursen på den amerikanske **dollar**. Da guldprisen samtidig steg til **311 dollars**, fik de manglende jubelscener analytikere verden over til at fokusere på gammelkendte skævheder i den amerikanske økonomi. Hvis den sivende dollarkurs er et udtryk for svigtende tillid til den amerikanske økonomi, og derfor det første tegn på en udtørring af kapitaltilstrømningen

fra Europa og **Asien**, kan en større finanskrisen være under opsejling.

I lighed med en række andre internationale finansmedier opsummerede dagbladet *Børsen* den **29. april** i en lederartikel de grundlæggende problemer i USA's økonomi: »Den store amerikanske vækst i første kvartal skyldes især lagerforskydninger og større offentligt forbrug. Det kan ikke fortsætte – og ville om ikke andet så blive stoppet af rentestigninger fra Federal Reserve«. *Børsen* undlod dog at nævne, at det større offentlige forbrug hidrørte fra den største stigning i forsvarsudgifterne siden **Vietnamkrigen**. Men *Børsen* pegede også på de amerikanske virksomheders kæmpeproblemer med at skabe overskud, og det faktum at forholdet mellem aktiekurserne og virksomhedernes indtjening, det såkaldte **P/E-forhold**, stadig ligger langt over det normale historiske niveau, hvilket betyder, at aktiekurserne skal endnu længere ned, hvis ikke indtjeningen meget snart retter sig. Men det kan have lange udsigter. Strømmen af dårlige regnskaber synes uendelig. Øverst på listen står medie-giganten **AOL/Time Warner**, der i første kvartal præsterede et underskud på de daglige forretninger på hele **54,3 mia. dollars**. Det er faktisk rekord.

Børsen påpegede desuden, at de amerikanske forbrugere, som ifølge avisen har gjort en »kæmpe indsats« ved at bruge penge, de aldrig har tjent, nu er så forgældede, at man næppe kan forvente, at de fortsat skal holde gang i hjulene. Ifølge den seneste opgørelse i den amerikanske avis *USA Today*, den **29. april**, havde de amerikanske husstande i **2001** en gennemsnitlig kreditkortsgæld på **8.367 dollars**, eller godt **69.000 kr.** Udover kreditforeningslån og almindelige banklån.

LAROCHE I ARABISKE MEDIER

المراجع الحية

تقرير الساعة

العلاقات الأمريكية الإسرائيلية

معلم الحلقة: ملكة التريكي
تاريخ الحلقة: 2002/04/14

ملكة التريكي: الرئيس الأميركي لا يصدر أوامر لوزير دولة ذات سيادة، القاتل كولن باول، أما الرئيس وزراء الدولة ذات السيادة فهو أربيل شارون الذي لا يعير لنا صانعة لطلب الرئيس بوش سحب جيش الاحتلال من الضفة الغربية. قبل أن تترك الصداقة التي يتكبر فيها للعالم من هو العدو العظمى في بيت حلاوة الكعكف الأمريكي الإسرائيلي؟

أعلا يكبر، سيكون هذا أسبوعاً حاسماً في تاريخ العلاقة بين أميركا وإسرائيل، لأنه كنا سنتكلم من بين الدولتين هي التي تمكك فعلاً بزام الصياغة الأميركية في القوي الأوسط، على هذا النحو طرح المسحوق البريطاني المعروف (روبرت فريك) قبل أسبوعين بالتحديد مع بداية جولة (كولن باول) المتكئة في المنطقة، طرح إشكالية التحالف بين أميركا وإسرائيل، هذا التحالف الذي يبدو كأنه لم ينته إلا ليكون بدأ من الأخرى في مكثف العلاقات الدولية، هذا

ليندون لا روش

ملك التريكي

I de seneste uger har arabiske aviser og tv-kanaler overalt i **Mellemøsten** bragt interviews med eller artikler om Lyndon LaRouche. Det har især drejet sig om LaRouches analyse af begivenhederne den **11. september** sidste år og hans kommentarer til den igangværende krise i Mellemøsten, men der har også været baggrunds-artikler om hans forslag til opbygningen af en **Eurasisk Landbro** og etableringen af et nyt **Bretton Woods-system**.

LaRouche er blevet interviewet af tv-stationen *Al-Jazeera* fra **Qatar**, også kaldet »den arabiske verdens CNN«, og af *Ægyptens* nationale tv-station. **Kairos** store avis *Al-Haram* bragte et interview både i den daglige udgave på arabisk og i den engelsksprogede ugeavis, og **PLO's** udenrigsministeriums hjemmeside i Kairo citerer LaRouche og hans mellemstrådgiver **Muriel Mirak-Weissbach**. Den saudiarabiske avis *Al-Riyadh* og *Al-Bayan* i **De Forenede Arabiske Emirater** har bragt artikler om LaRouches analyse af den **11. september**. De to Londonbaserede aviser *Al-Arab International* og *Al-Quds Al Arabi* bragte artikler om et foredrag i **Abu Dhabi**, i hvilket **Sheik Mohammed Sa'id Ramadhan Al-Boutien** fra **Syrien** havde adskillige referencer til LaRouches politiske og økonomiske analyser.

LaRouches webcast fra den **1. maj** om Mellemøst-krisen kan ses på www.larouchein2004.com.

Billedet til venstre er fra *Al-Jazeera's* hjemmeside.

Endelig rettede *Børsen* opmærksomheden på de tal, som omverden har valgt at ignorere i de sidste mange år: USA's gæld til udlandet. Inden udgangen af **2002** ventes det amerikanske betalingsbalanceunderskud at nå **5%** af **BNP**. Sidst vi så et sådant underskud var i midten af 80'erne, og dengang medførte det et dramatisk fald i dollarkursen. Spørgsmålet er selvfølgelig, om det er noget sådant, der atter er under opsejling.

Ud fra simpel økonomisk skolelærdom vil et dollarfald være godt for den amerikanske økonomi, som herigennem kan få gang i eksporten, bremsset importen og dermed få rettet op betalingsbalancen. Sådant fungerer virkelighedens verden dog ikke. Det trilaterale økonomiske- og finansielle samarbejde mellem Europa, USA og **Japan**, som blev etableret under den store dollarkrise i **80'erne** (den såkaldte »**Plaza-aftale**« fra **1985** -red.), og som har holdt sammen på det internationale finanssystem lige siden, vil med garanti falde fra hinanden, hvis dollaren går ind i et ukontrollabelt fald. Samarbejdet knager i forvejen gevaldigt i fugerne, takket være **Bush-regeringens** trang til enegang i alle tænkelige politiske og økonomiske spørgsmål. Det blev tydeligt afsløret på det seneste møde mellem **G7**-landenes finansministre og centralbankdirektører i **Washington** den **20.-21. april**.

Og hvordan vil verden se ud, hvis en dollarkrise falder sammen med en omfattende krig i **Mellemøsten** og et nyt olieprischok? At dette ikke er et irrelevant spørgsmål, blev med al tydelighed illustreret under den saudiarabiske kronprins **Abdallahs** nylige besøg i USA. Umiddelbart forud for kronprinsens møde med præsident **Bush** i **Crawford, Texas**, den **25. april** bragte *The New York Times* referater fra en samtale med en kilde, der tydeligvis har adgang til interne diskussioner i den saudiarabiske kongefamilie.

Ifølge denne kilde vil **Saudi-Arabien** tilslutte sig en arabisk olieboycot af USA, hvis ikke den amerikanske regering bringer Israels militære offensiv til ophør. Den officielle saudiarabiske holdning er dog stadig, at man ikke vil gøre brug af »olievåbenet«, og det blev gentaget under mødet med præsident Bush. Men ifølge *The New York Times'* kilde er hele det politiske forhold mellem Saudi-Arabien og USA nu op til en dybtgående revision. Og det kan lede til dramatiske tiltag, hvis krisen i Mellemøsten forværres: »Det er en fejltagelse at tro, at vort folk ikke vil gøre det, der kræves for at overleve. Og hvis det betyder, at vi skal stille os til højre for **bin Laden**, eller til venstre for **Gaddafi**, eller flyve til **Bagdad** for at omfavne **Saddam** som en broder, så må det være sådan. Det er forbandet ensomt i vores del af verden, og vi kan ikke længere forsvare vort forhold [til USA] overfor vor befolkning«, sagde kilden til *The New York Times*.

På mødet med præsident Bush fremlagde kronprins Abdallah en mere detaljeret udgave af det fredsforslag for Mellemøsten, som han fremlagde under det arabiske topmøde i **Beirut** den **28. marts**. Denne nye otte-punktsplan blev fuldstændigt ignoreret i det amerikanske udkast til den fælleserklæring, som skulle udsendes efter mødet. Da saudiaraberne rasende henvendte sig til det amerikanske udenrigsministerium for at få en forklaring, viste det sig, at **Det hvide Hus** ikke engang havde videresendt forslaget til udenrigsminister **Colin Powell**. Resultatet blev, at topmødet endte uden fælleserklæring, og uden at der blev løst op for de politiske spændinger mellem USA og Saudi-Arabien.

Alligevel blev man enig om en slags uofficiel arbejdsde-

ling, i hvert fald ifølge *The New York Times*, den **1. maj**. Den amerikanske regering skal lægge pres på den israelske regering, mens Saudi-Arabien skal tvinge **Yassir Arafat** til indrømmelser. Denne »arbejdsdeling« kommer til at stå sin første alvorlige prøve allerede i begyndelsen af **maj**, hvor **Ariel Sharon** kommer på besøg i **Washington**. Ifølge *The New York Times* vil Saudi-Arabien samtidig sætte et møde op med Arafat i en af de arabiske hovedstæder. Så skal det vise sig, om præsident Bush virkelig er i stand til at presse en Sharon, der hidtil har vist sig modstandsdygtig over for både **FN** og USA. Hvis ikke, er USA's forhold til den arabiske verden i alvorlig fare.

MASADA ÅR 2002

Krisen i **Mellemøsten** fortsætter med uformindsket styrke. Omverden har med chok og forfærdelse fulgt den israelske hærs brutale fremfærd i de besatte områder på **Vestbredden**, ikke mindst i flygtningelejren i **Jenin**. Det massive internationale politiske pres på Israel for at stoppe de militære operationer har sammen med rædselen fra de afskyvækkende selvmordsbomber på det nærmeste skabt en national psykose. Den israelske befolkning synes overbevist om, at »hele verden er imod dem«, og den mindste kritik afføder ophidsede beskyldninger om antisemitisme.

Enkelte kommentatorer har talt om et »**Masada-kompleks**«. Masada var en klippeborg ved **Det døde Hav**. Efter romerne havde jævnet **Jerusalem** med jorden i år **70 e.Kr.**, blev Masada den jødiske modstandsbevægelses sidste tilholdssted. Romerne omringede borgen, og i år **73 e.Kr.**, efter knap to års belejring, faldt Masada. Da romerne rykkede ind i borgen, fandt de næsten **1.000** mænd, kvinder og børn. Alle havde taget livet af sig selv.

Nu føler **Israels** befolkning sig atter omringet, og de ser ikke, at de bliver ledet af en regering, der fører landet lige lukt mod kollektivt selvmord. *Politikens* tidligere chefredaktør **Herbert Pundik**, der selv bor i Israel, har i flere debatprogrammer på dansk tv understreget, at **Ariel Sharon** har sin helt egen dagsorden. Den er ikke at bekæmpe terror, men at udrydde **Arafat** og det palæstinensiske selvstyre.

Ifølge den israelske historiker **Martin van Creveld** ønsker Sharon i virkeligheden at gå endnu længere. I en artikel i den britiske avis *The Sunday Telegraph* den **28. april** understregede han, at Ariel Sharon har, og altid har haft, ét overordnet mål: At drive palæstinenserne over på den anden side af **Jordanfloden**. Derfor var den daværende general Sharon stærkt imod, at den israelske regering hjalp **kong Hussein af Jordan** med at nedkæmpe en palæstinensisk opstand i **september 1970**. Sharon mente, at Israel i stedet skulle have væltet det hashemitiske kongedømme og ladet palæstinenserne tage magten der, hvor de efter hans mening hører hjemme, nemlig i Jordan. Ifølge Creveld står Sharon klar til at udnytte den mindste anledning, f.eks. et amerikansk angreb på **Irak**, endnu et blodigt terrorangreb på Israel eller en opstand i Jordan, til at sætte hæren ind for at drive palæstinenserne ud af Vestbredden.

Faren for at Sharon griber til yderligere desperate militære indgreb, bliver ikke mindre af, at han i virkeligheden er i store politiske vanskeligheder på hjemmefronten. Nok synes den israelske befolkning at støtte helhjertet op om deres premierminister her under krisen, men det er ingen hemmelighed, at både græsrodderne og ledelsen i hans eget

parti, **Likud**, hellere ser **Benjamin Netanyahu** tilbage på posten som partileder. Samtidig har regeringen måttet udskrive nye, meget upopulære krigsskatter på et tidspunkt, hvor den israelske økonomi i forvejen er tæt på totalt sammenbrud.

Sharon kan også ende i helt andre legale problemer, end den tiltale for krigsforbrydelser han så åbenlyst frygter efter angrebet på flygtningelejren i Jenin. Den **19. april** trådte hans kabinetschef, **Uri Shani**, tilbage efter at være blevet tiltalt af det israelske bagmandspoliti for ulovlige kampagnebidrag under valgkampen sidste år, og den **22. april** sad Sharon selv i forhør i syv en halv time i samme sag. Efterforskningen er langt fra slut. Så Sharon har desværre alle mulige årsager til at holde konflikten i Mellemøsten i kog. Kun et meget stærkt pres fra **USA** og **Europa** kan holde ham fra yderligere overgreb.

FUMLEKUP I VENEZUELA

Tidligt om morgenen den **12. april** meddelte chefen for **Venezuelas** væbnede styrker, general **Efraín Vásquez Velasco**, at han havde bedt præsident **Hugo Chavez** fra-træde sit embede. Dagen forinden var landet blevet lammet af en generalstrejke, og mere end **500.000** demonstranter havde krævet præsidentens afgang. Præsident Chavez' tilhængere skød mod demonstrationen og dræbte **10** mennesker og sårede flere hundrede.

Få timer efter generalens opfordring blev formanden for Venezuelas arbejdsgiverforening, **Pedro Carmona Estanga**, taget i ed som ny præsident. Regeringen i **Washington** anerkendte straks den nye regering, men det gjorde de **19** medlemmer af **Organisationen af Amerikanske Stater, OAS**, aldeles ikke. Skræmt ved udsigten til en flodbølge af militærkup, der kunne skylle hen over **Latinamerika**, krævede man Hugo Chavez genindsat øjeblikkelig. Og det blev han – knap **48 timer** efter Carmona var blevet taget i ed som ny præsident.

Den internationale opmærksomhed samlede sig hurtigt om **Bush-regeringens** pinlige optræden. Ikke alene havde man være for hurtigt ude med anerkendelse af den nye præsident, men ledende regeringsembudsmand havde endog haft møder med flere af kuplederne få uger forinden. **Det hvide Hus** benægtede hårdnakket, at man skulle have givet grønt lys for kuppet. Og for at gøre farcen komplet, svingede Bush-regeringen på en tallerken og gav sin fulde støtte til modkuppet.

Under en konference i **Mexico City** den **16. april** havde den amerikanske økonom og demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** følgende kommentar: »Jeg skal ikke til at vælge side i Venezuela. Men den måde hvorpå **USA** håndterede kuppet og modkuppet – og enhver politiker, der ved noget som helst, ved at det er rigtigt – viser, at i Washington har **USA's** præsidentskab ikke fuld kontrol over formuleringen af sin egen politik. En eller anden gennemførte et kup, med **USA's** velsignelse. Det var – som sædvanlig – efter forhandlinger i **Florida**. Så blev kuppet organiseret

forbeholdt avispostkontoret

ret hjemme i Venezuela imod Chavez' regering. Men det gav bagslag. Og nogen i Washington blev klar over, at det ikke ville virke, så de støttede og accepterede et modkup! Hvad er det dog for en regering?»

NÅR KLASSISK UDDANNELSE ØDELÆGGES

Den **28. april** udsendte **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, en udtalelse i anledning af det uhyggelige masse mord på lærere og elever på **Gutenberggymnasiet i Erfurt, Tyskland**, den **26. april**. Zepp-LaRouche er også formand for det tyske parti **Bürgerrechtsbewegung Solidarität** og er partiets spidskandidat i **Berlin** ved forbundsvalget til **september**.

I sin udtalelse henviste Helga Zepp-LaRouche til en tale hun holdt på en konference i **Washington** allerede i **februar 2000**, hvor hun havde opfordret til en international kampagne imod voldelige videospil og film. I talen havde hun præsenteret en detaljeret sammenhæng mellem de seneste års dramatiske øgning i vold blandt unge og distributionen af ekstremt voldelig underholdning, i særdeleshed **Nintendo-videospil** (den unge gymnasiast i Erfurt havde klædt sig helt i sort som en **Ninja-kriger**, og var målrettet gået fra rum til rum, som var han i færd med at score point i et videospil -red.). Og allerede dengang havde Zepp-LaRouche påpeget, at de selvsamme videospil bevidst blev udviklet for at optræne amerikanske marineinfanterister, med henblik på at sænke den tærskel der forhindrer almindelige sunde mennesker i at slå ihjel.

Helga Zepp-LaRouche opfordrede indtrængende til en reetablering af det klassiske, tyske uddannelsessystem, som blev opbygget i midten af det **19. århundrede** af den store videnskabsmand **Wilhelm von Humbolt**. Det havde til hensigt at give indsigt i klassisk kunst, kultur, historie og videnskab, samt ikke mindst at opbygge elevernes personligheder. Denne klassiske uddannelse blev op gennem **1970'erne** erstattet af en skolereform, der i stedet lagde vægt på mere begrænsede sociale færdigheder.

Resultatet er, at i dag er mere end **175.000** unge tyskere klassificerede som »potentielt voldelige«. Det faglige niveau i matematik er nu så lavt, at kun et mindretal kan klare sig i erhvervslivet, og at **42%** af de unge aldrig har læst en bog for fornøjelsens skyld. Det betyder, som Helga Zepp-LaRouche påpeger, at hovedparten af den tyske ungdom står uden kendskab til den tyske klassik og intet forbinder med navne som **Lessing, Mendelssohn, Schiller** eller **Mörike**.

Den fulde tekst af Helga Zepp-LaRouches udtalelse (på tysk) kan læses på det tyske Schiller Instituts hjemmeside: www.schiller-institut.de/

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell, Thomas Vissing og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år - 2000 kr. 6 mdr. - 1000 kr. 3 mdr. - 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse ISSN: 0905-3786 Eget tryk